

**GÖKYÜZÜ
KULÜBÜ**

Gökyüzü Kulübü

Hüseyin Toy

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Yönetmeni: Enes Celep

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

İç Tasarım: Zeynep Bayrak

Genç Hayat: 283

1. Baskı: İstanbul / Ekim 2026

ISBN: 978-625-447-257-2

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2026 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121



Altunizade Okul Sokak No: 1 Altunizade Sitesi F Blok Daire: 15

Üsküdar / İstanbul Tel: (216) 771 91 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayat yayinlari.com | e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

HÜSEYİN TOY

GÖKYÜZÜ KULÜBÜ

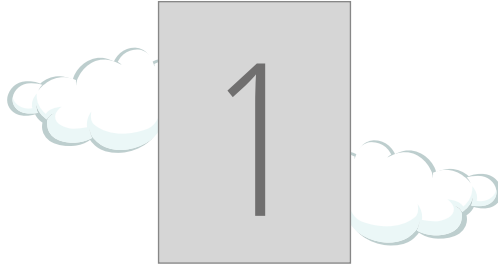
GENÇ  HAYAT

HÜSEYİN TOY

Merhaba gençler!

Ben de sizin gibi okulun açık olduğu günlerde okula giden, okulun tatil olduğu günlerde ise okuyan, araştıran, gezen ve birazcık da yazan birisiyim. Okul hayatım başlayalı tam otuz yıl oldu! Evet evet, otuz yıldan bu yana okula gidiyorum. Aslına bakarsanız tam olarak öğrenci de sayılmam. Otuz yıldır okula giden bir öğrenci olamaz bence de...

Önceleri öğrenci olarak gittiğim okula, şimdi-leri ise öğretmen olarak gidiyorum. Öğretmenim ben! En büyük hobim ise, araştırdığım bilgilerin içine bir tutam öykü, bolca mizah katarak öğrencilerime anlatmak. Öğrencilerimin yoğun isteği üzerine bildiklerimi size de anlatmak için kolları sıvadım, aldım kalemi elime...



Gökyüzündeki Işık

Mert, o yaz gününü hiç unutmayacaktı. Güneş, gökyüzünün batı ucunda yavaşça alçalmış, turuncu bir kucaklama ile ufku sarıya boyamıştı. Tarlaların kıyısında tek başına oturmuş, gökyüzüne dalmıştı. On üç yaşında, küçük bir köy okulunun öğrencisiydi ama yüreğinde dev bir hayal taşıyordu: **Uçmak**. Gökyüzünü izlemeyi seviyordu. Bulutlar, onun için sadece su buharı değil hayallerin üstünden süzüldüğü devasa adalardı. O gün de her zamanki gibi gözlerini yukarı dikmiş, bulutların arasında oyun oynuyordu ki aniden bir vınlama sesi duydu. Başını kaldırdığında gökyüzünde metalik bir cisim süzülüyordu. İlk başta ne olduğunu anlayamadı. Sonra o devasa gövdeyi, o muhteşem hızı ve gökyüzünü yararak ilerleyen çizgileri görünce gözleri parladı.

“KAAN...” diye fısıldadı hayranlıkla.

Uçak, kıvrılarak gökyüzünde bir daire çizdi ve ardından bir ok gibi uzaklara süzüldü. Gövdesinde ay



yıldız parlıyordu. Bu, onun hayatında gördüğü en etkileyici şeydi.

Tam o sırada arkadan tanıdık bir ses geldi:

– Mert! Yine mi uçak izliyorsun?

Zeynep'ti bu. Mert'in sınıf arkadaşı ve en yakın dostu. İki yıl önce köye taşınmışlardı. Zeynep teknolojiye, özellikle de robotik ve yapay zekâya meraklıydı. Onun hayalleri de gökyüzüne açılıyordu ama mühendislik yoluyla.

– Zeynep, gördün mü uçağı? KAAN'dı o, eminim!

– Evet, babam söylemişti. Bu hafta üsse eğitim uçuşları varmış. Yeni nesil millî savaş uçağı, değil mi?

Mert başını salladı. Gözlerini hâlâ ufuktan ayırmıyordu.

– Keşke... Bir gün ben de onu uçurabilsem...

– Belki de yaparsın. Neden olmasın?

Mert sessizce gülümsedi. Zeynep'in bu "neden olmasın"ları ona her zaman iyi gelirdi. Sanki içinde bir kapı açılırdı.

Zeynep yere oturdu. İkisi de gökyüzüne birlikte bakmaya devam etti. O an sanki sadece bulutlar değil hayaller de onların üzerine yağıyordu.

– Aslında bizim okulda da bir şeyler yapabiliriz, dedi Zeynep.



– Ne gibi?

– Küçük bir model uçak kulübü kurarız mesela. Sonra yarışmalara katılırız. Belki savunma sanayii şirketleriyle iletişime geçeriz.

– Gerçekten olur mu sence?

– Olmazsa biz yaparız!

Mert'in gözlerinde yeniden o kıvılcım parladı. Gökyüzü uzak görünüyordu ama belki o kadar da değildi.



Hayalin Tohumu

Ertesi sabah Mert, sabah kahvaltısında annesinin yaptığı menemenin tadını dahi tam alamamıştı. Heyecandan yerinde duramıyordu. Akşamdan beri kafasında kurduğu planı uygulamaya koymanın zamanı gelmişti. Okula gidecek, müdürle konuşacak ve bir “Havacılık ve Uzun Teknolojileri Kulübü” kurmak istediklerini söyleyecekti.

Zeynep’le okulun kapısında buluştular. Zeynep, her zamanki gibi çantasından bir tablet çıkardı.

– Sunum hazır, dedi.

– Sunum mu?

– Tabii! Müdürü ikna edeceğiz diyorsan veriyle konuşmamız lazım. Bak, KAAN’ın teknik özellikleri, TEKNOFEST’teki yarışmalar hatta TÜBİTAK destek programları bile var.

Mert bir an Zeynep’e hayranlıkla baktı. Onun bu kadar organize olması sayesinde işler ciddileşiyordu.



Birlikte okulun koridorlarından geçerek müdür odasının önüne geldiler. Kapıyı tıklattılar.

– Girin evladım.

Müdürleri Mahir Bey eski bir fizik öğretmeni idi. Sert görünüşüne rağmen içten biriydi ama çocukların “uçak yapalım” teklifine nasıl tepki vereceği belirsizdi.

Zeynep tabletini açtı, Mert söze girdi:

– Mahir Müdürüm, biz... yani ben ve Zeynep bir kulüp kurmak istiyoruz.

– Hımm, ne kulübüymüş bu?

– Havacılık ve Uzay Teknolojileri Kulübü. Model uçak yapacağız. Belki drone. Sonra yarışmalara katılacağız. Yerli savunma projelerini öğreneceğiz.

Mahir Bey gözlüğünü çıkardı, masaya bıraktı.

– Evladım... Bu tür işler için ekipman, atölye, danışman lazım. Okulun imkânı sınırlı. Bunları düşündünüz mü?

Zeynep, “Tam da bu yüzden destek istiyoruz.” diyerek tabletin ekranını döndürdü.

Sunum başlıyordu:

- KAAN savaş uçağı nedir?
- Savunma sanayiinde gençlerin önemi
- TÜBİTAK’ın okullara verdiği destekler
- TEKNOFEST gençlik yarışmaları



Mahir Bey, ilk başta ilgisiz gibi görünse de sunum ilerledikçe kaşlarını çatmayı bırakıp dikkatle dinlemeye başladı.

– İlginç... Peki, öğretmenlerden kim ilgilenir bu işle?

– Fen Bilgisi Öğretmenimiz Melek Hoca olumlu bakıyor, dedi Mert. Dün sordum, “Bakarız.” dedi.

Mahir Bey iç geçirdi.

– Tamam, çocuklar ancak bir şartla: Bu kulübü sadece hayal kurmak için kurmayacaksınız. Çalışacaksınız, disiplinli olacaksınız. Yoksa uçmadan düşersiniz.

Mert heyecanla ayağa fırladı.

– Söz veriyoruz müdürüm!

O hafta okulun panosuna ilk ilan asıldı:

Gökyüzü Bizimdir!

Havacılık ve Uzay Kulübü kuruluyor!

Katılmak isteyenler cuma günü toplantıya gelsin.

Zeynep yazıyı tasarlarken “Slogan havalı olsun.” demişti. Gerçekten de etkili olmuştu. Cuma günü okulun küçük fen laboratuvarı dolup taşmıştı. Toplam 12 öğrenci kulübe yazıldı. Bunların içinde 7. sınıftan Efe ve 8. sınıftan Alp de vardı.



Efe, okulun en enerjik öğrencisiydi. Sürekli konu-
nuşur, şaka yapar ama ilginç bir şekilde elektronik
devrelere kafası çok basardı.

Alp ise sessizdi. El işi konusunda ustaydı. Balsa
ağacından küçük modeller yapan, ders aralarında
uçak eskizleri çizen biri.

Toplantıyı Mert başlattı.

– Arkadaşlar, bu kulüp sadece eğlenmek için de-
ğil. Biz gelecekte KAAN'ı yapan ekipten biri olabili-
riz. Model uçakla başlarız, bir gün gerçek uçaklara
ulaşırız.

Zeynep devam etti:

– İlk hedefimiz: Kendi model uçağımızı yapmak.
Ama özel bir şey. Sıradan köpük uçak değil. Aerodi-
namiği hesaplanmış, küçük bir sistemle çalışan bir
model!

Efe elini kaldırdı.

– Ben motordan anlarım! Babam bana bir tane
RC motor almıştı, çalıştırmayı başarmıştım.

Alp de usulca konuştu:

– Uçak iskeletini ben yapabilirim. Dengede dur-
ması için ağırlık noktalarını ayarlamak lazım.

Grup canlanmıştı. Herkes ne yapabileceğini söy-
lüyor, katkı vermek istiyordu. O günün sonunda her-
kesin görevi belli olmuştu.



- Mert: Koordinatör
- Zeynep: Teknik lider ve çizim sorumlusu
- Efe: Elektronik sistemler
- Alp: İskelet ve tasarım
- Diğerleri: Yardımcı ekip

Hafta sonu Zeynep ve Mert, köyün kırtasiyesinden malzeme toplamaya çalıştı.

Mert'in babası ilk başta anlam veremedi:

– Uçak mı yapacaksınız siz?

– Evet, baba. Küçük ama havalanan bir model.

– Hımmm... bakalım. Yalnız havalanmazsa moralin bozulmasın ha!

Ama annesi destekledi:

– Hayal kurmak kötü mü? Hem ne güzel uğraş. Bilgisayar başında oturmaktan iyidir.

Zeynep'in ailesi daha önce şehirde yaşamıştı, onlar destek konusunda daha açıktı. Babası, "Bak, yapacağınız işe ben bir de lehim seti alayım." diyerek yardım etti.

O hafta çocuklar okulun boş bir sınıfını mini atölyeye dönüştürdüler. Masalarda kalemler, çizimler, tahta şablonlar, küçük piller ve bolca tutkalla ilk model ortaya çıkmaya başlamıştı.

Mert, okulun arka bahçesinde gökyüzüne baktı. Gökyüzü hâlâ yüksekti. Ama artık ulaşılmaz değildi.